

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Et Vindselbrev

Citation: Hertz, Henrik: "Et Vindselbrev", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 211. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid72860/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Et Vindselbren.*

I.

Ved Gangesflodens Bredder,
Paa Morbærtræets Grene,
3 Ly af Blade hænger
Coconnen skjult og ene.

Den lange Traad af Silke
Er Labrynthiff vunden,
Og Karven i dens Midte
For Diet alt forfunden.

* Efter en smuk, gammel Skik, der imidlertid turde være mere bekendt paa Landet i Danmark end i Kjøbenhavn, lægger man et lille, skrevet Digt sammen i Form af et Viandsel, der bevikles med Traad, Silke eller vedlige, og gives (naturligvis til en Dame) og modtages under den Betingelse, at Digtet ikke maa læses, forinden Traaden eller Silken er opbrugt.

Men under Silkens Dække,
Uset og ubemærket,
Den spinder paa Coconnen,
Til den har fuldendt Været -

Til den i Puppens Hylster
Har rustet sig med Vinger,
Skormed den siden nyfødt
Sig af Coconnen svinger.

Og end en Stund, forvandlet,
Den i sit Leie døler,
Og end en Stund den uset
Det døde Spind bejler.

Derinde Livet banker;
Men ingen Spor forraade,
At et bevinget Væsen
Er skjult bag hinc Laade —

At snart fra Silkesøbet
En Sommerfugl vil slippe
Og ubekymret Spdmen
Af alle Blomster nippe —

En lille, jorgløs Skabning,
Hvis muntre Liv er flakket;
En Fugl, der bukker under,
Naar den en Stund har flakket.

II.

Til Dig, min elskte Lhea!
Et Slags Cocon jeg sender,
Hvis Lighed med den nævnte,
Jeg troer, Du let erkjender.

Hi den er fvoet af Silke
I Labprinthens Gange;
Og inden i den sidder
En sammenkrummet Fange —

Vel ikke smuk at see til,
Men ruftet ud med Vinger,
Hvorned engang den sagtens
Sig af sit Fængsel svinger.

Den ligger taus berinde,
Og ingen Spor forraade,
At Vingerne sig røre
Bag Silkens fine Traade.

Men har Du opbrugt Silken,
Da mærker Du vel Andet,
Da breder den sin Vinge
Og flyver rundt i Landet.

Og som Phalænen munter
Med alle Blomster klæber,
Den skynder sig at hvile
(Den Skjælm!) paa juvulle Læber

En Fugl, der er letfærdig,
Endskjøndt dens Liv er stækket,
Endskjøndt den bukker under,
Naar den en Stund har flækket.

III.

Og denne Fugl, Coconnen
Forsigtig slutter inde,
Et Vindsel er, hvoraaf Du
Maa Silkens Traade vinde —

Et Vindsel, et poetisk:
Et lille Digt, der venter
Med Bængsel, at Du snarlig
Af Silkens Svøb det henter —

En Sommerfugl, der neppe
Kan af Coconnen slippe,
Før den lidt Sødt (lidt Bifald)
Vil af Din Røbe nippe —

En Sommerfugl, min Lhe a!
(Ahi den er født i Sommer)
Der fra en Ben og Slægtning
Med Hilsen til Dig kommer —

En Sommerfugl desværre,
Der bristig ud sig vover,
Men neppe lever længer
End denne Sommer over.
